

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **N. M. (X)**
st. příslušnost: X
t. č. pobytem: X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem P.O.Box 21/OAM, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2025, č. j. OAM-1260/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne ze dne 3. 12. 2025, č. j. OAM-1260/ZA-ZA11-D07-2025, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12269 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil,

30/2025

že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Litevská republika.

II. Vyjádření účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítl, že vyjádřil obavy z pronásledování na území domovského státu a absenci funkčního zázemí v Litevské republice (na rozdíl od ČR, kde je plně integrován). Napadené rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, neuvádí se v něm nic k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu ani k obavám žalobce z pronásledování na území Litvy. Zároveň namítl humanitární důvody, pro které by žádost měla být projednána v ČR.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Shrnul základní příběh žalobce, odkázal na to, že žalobce je držitelem povolení k pobytu vydaného Litevskou republikou (platné do 6. 11. 2025, předčasně zrušené 26. 5. 2025) a Litevská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že neshledal systematické nedostatky azylového systému Litvy.

II. Posouzení věci krajským soudem

4. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
5. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
6. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států*.
7. *Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu*.
8. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Litevská republika. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 4. 11. 2025. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce disponoval pobytovým oprávněním v Litvě –LTU č. X s platností do 6. 11. 2025, které bylo zneplatněno ke dni 26. 5. 2025. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou

30/2025

a Litevská republika je proto dle čl. 12 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádosti žalobce.

9. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci správního řízení žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán, uzbecké národnosti, X, bez politických aktivit v domovském státě, ženatý, má dvě děti. Do ČR přicestoval 28. 4. 2025 letecky, poté pokračoval do Litvy, kde setrval do konce května a pak se vrátil do ČR. Dříve disponoval i polským vízem. Je zdravý, o mezinárodní ochranu žádá pro pomoc, potřebuje vydělat peníze, v Uzbekistánu je s ním vedeno trestní řízení za ublížení na zdraví exekutorovi. Poté co si vydělá, se chce dobrovolně vrátit do Uzbekistánu. V Litvě pracoval jako instalatér, litevské pobytové oprávnění byla nejrychlejší možnost pobytu v EU. V ČR má kamarády, ale dostal vyhoštění na dva roky. V Litvě jsou vysoké daně, v ČR je pro něj jednodušší vybudovat kariéru. Konkrétní problémy v Litvě neměl, nechce se mu tam jet, rozhodnutí o návratu ale bude respektovat, namítl ale, že se v Litvě k migrantům nechovají dobře.
10. Pokud jde o námitky uvedené v žalobě, ty soud neshledal jako důvodné. Žalobce nikdy neuvedl, že je plně integrován v ČR, ani nic takového neprokázal. Uvedl, že v ČR pracoval v roce 2023 dvacet dní v řeznictví a v roce 2025 přicestoval koncem května a žádost o azyl podal v listopadu 2025. Jinak uvedl pouze opakované návštěvy kamarádů na pět dní, nebo na týden. V ČR měl pracovat jako taxikář, při této práci byl kontrolován a bylo mu uloženo správní vyhoštění na dva roky. Uvedl, že zde má kamarády. Nic z toho nesvědčí o tom, že by byl v ČR integrován.
11. Pokud jde o důvody podání žádosti, těmi se žalovaný zabývat nemohl, neboť otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně mají zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušný k posouzení jeho žádosti. Žádné důvody, ze kterých by vyplývalo, že žalobci hrozí pronásledování na území Litvy, žalobce neuvedl, tudíž se žalovaný neměl, čím zabývat (sám žalobce uvedl, že se případnému rozhodnutí o přemístění podrobí, že v Litvě žádné problémy neměl, vrátit se tam nicméně nechce a uvádí, že se v Litvě nechovají k migrantům dobře).
12. V řízení nevyplýnuly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III, jehož aplikace se žalovaný ani sám nedomáhal. Odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nenašel důvody pro aplikaci uvedeného ustanovení, je proto zcela dostačující.
13. Soud se s ohledem na obsah správního spisu a žalobou napadené rozhodnutí dále zabýval otázkou hodnocení systémových nedostatků litevského azylového systému, a to bez ohledu na to, že taková námitka nebyla v žalobě vznesena, neboť soud má povinnost z vlastní iniciativy (*proprio motu*) přihlížet k případné hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení, ke kterému by mohly hypoteticky vést systémové nedostatky azylového řízení v dožádané zemi ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododst. 2 a 3 nařízení Dublin III (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 3. 7. 2014 ve věci *Mohammadi proti Rakousku*, č. 71932/12, § 62 a tam citovaná judikatura; srov. také Radová, K. *Ochrana cizinců před vyhoštěním: In: Konůpka, P. a kol. Evropská úmluva o lidských právech. Praktický průvodce*. Praha: Právnická fakulty Univerzity Karlovy, 2022, s. 116, Dostupné zde: <https://bit.ly/40p20pG>).

30/2025

14. Obecně dále platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním či působením vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
15. Soud při seznámení se správním spisem dospěl ke zcela jednoznačnému závěru, že v posuzované věci je obsah správního spisu v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí.
16. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím podle zákona 500/2004 Sb., správního řádu, a dle § 68 odst. 4 věty první citovaného zákona platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že své závěry ohledně azylového systému v Litvě opírá o zprávu Ministerstva vnitra České republiky Litva Informace OAMP datovanou 17. 6. 2025. Tato zpráva se však ve správním spise nenachází, soud se tak s ní nemohl seznámit a nemohl tedy ověřit soulad napadeného rozhodnutí s touto zprávou. Tomu, že zpráva nebyla součástí správního spisu po celé řízení, napovídá, že spis je řádně očíslován a že je k němu přiložen i obsah, ve kterém citovaná zpráva není uvedena.
18. Za této situace napadené rozhodnutí nemůže obstát.
19. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že, pokud žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 17. 6. 2025 – Litva – Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, tak tato zpráva je soudu známa např. z řízení, které bylo vedeno u zdejšího soudu ve věci sp. zn. 22 Az 8/2025. V rozsudku v této věci ze dne 29. 8. 2025 k uvedené zprávě soud konstatoval, že *„pomíjí to, že daná zpráva je více než stručná, co ale pominout nemůže, je její obsah. V dané zprávě je výslovně uvedeno, že jediné registrační litevské středisko se nachází v X (další dvě byla uzavřena) s tím, že v tomto registračním středisku existovaly nedostatky jako nedostatečné vytápění, nevyhovující strava, nevhodný přístup ze strany personálu, problematický přístup k lékařské péči; zařízení je podle této zprávy předmětem rozsáhlé kritiky ze strany pozorovatelů a nevládních organizací kvůli špatným podmínkám, opakovaným obviněním z nepřiměřeného použití síly a přelidnění. K zajištění navíc dochází i ve zvláštních zařízeních na hranicích nebo tranzitních zónách, jejichž úplný seznam není k dispozici a jejichž kvalita se výrazně odlišuje; tato zařízení byla kritizována za nevyhovující hygienické podmínky, vybavení, stravování a uprchlíci v nich mohou být drženi až 28 dní. ... Zpráva žalovaného, která je podkladem rozhodnutí, jasně upozorňuje na určité nedostatky azylového systému Litvy (na které byl žalovaný i opakovaně upozorněn rozsudky Krajského soudu v Praze např. ve věcech sp. zn. 48 Az 8/2024 – rozsudek ze dne 26. 7. 2024, sp. zn. 45 Az 18/2024 – rozsudek ze dne 31. 3. 2025, či rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2025, č. j. 16 Az 39/2024-43) a žalovaný na*

30/2025

to nijak nereaguje a namísto toho uvádí nicneříkající obecné odstavce o tom, že mezinárodními orgány nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo přijímání žadatelů v Litvě.“

20. V dalším řízení bude na žalovaném, aby řádně doplnil správní spis a aby se při vědomí shora citované judikatury správních soudů dostatečně vypořádal se s otázkou problémů v přijímacích střediscích v Litvě, případně si k této otázce opatřil další podklady, a zejména vysvětlit, proč je přemístění žalobce do Litvy v kontextu jeho vlastních zjištění v souladu s pravidly azylového systému EU.
21. S ohledem na to, že napadené rozhodnutí neodpovídá obsahu správního spisu, nemůže soud jakékoliv úvahy žalovaného ohledně azylového systému Litvy, které byly vtěleny do napadeného rozhodnutí, vůbec hodnotit. Žalobou napadené rozhodnutí se opírá o skutečnosti, které nejsou správním spisem prokázány.
22. Žalobu samotnou soud proto shledal důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. s tím, že v dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu ohledně způsobu zjišťování skutkového stavu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
24. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil, a to vůči žalovanému, který ve věci úspěch neměl (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).
25. Za účelně vynaložené náklady považoval krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Dále náklady řízení žalobce tvoří mimosmluvní odměna jeho zástupkyně. Ta sestává z celkem dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby). Za tyto úkony činí odměna 2 x 4 620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále jen „AT“)]. K odměně za úkony právní služby je nutné připočíst paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony po 450 Kč [§ 13 odst. 4 AT]. Odměna zástupce žalobce činí spolu s DPH 12269 Kč.
26. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů.
27. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud již samostatně nerozhodoval, neboť bylo ve věci rozhodnuto meritorně před rozhodnutím o tomto návrhu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

30/2025

6

22 Az

Brno, 23. 1. 2026

Petr Sedlák v.r.
samosoudce